

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a soudců JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **O. K.**, zastoupený Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem se sídlem Nile House, Karolinská 654/2, Praha 8, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie**, se sídlem Křižíkova 12, Praha 8, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 7. 2013, č. j. 2 A 49/2013 - 18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ing. Janu Procházkovi, LL.M. eur., advokátovi, **s e** odměna ani náhrada hotových výdajů za zastupování v řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 20. 5. 2013, č. j. KRPA-193179/ČJ-2013-000022, žalovaný zajistil žalobce za účelem jeho správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to na dobu 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

Žalobce následně podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného u Městského soudu v Praze, který ji však rozsudkem ze dne 17. 7. 2013, č. j. 2 A 49/2013 - 18, zamítl. V odůvodnění rozsudku se městský soud ztotožnil se skutkovými závěry žalovaného a konstatoval, že v daném případě byly splněny všechny podmínky, které § 124 odst. 1

písm. b) zákona o pobytu cizinců stanoví pro zajištění cizince za účelem správního vyhoštění. Žalobci, jenž je osobou starší patnácti let, bylo před rozhodnutím o zajištění sděleno zahájení řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Městský soud dále poukázal na skutečnost, že žalobce byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 31. 7. 2008, ve věci sp. zn. 2 T 80/2008, shledán vinným trestným činem loupeže, za který mu byl uložen trest vyhoštění na dobu pěti let. Žalobce se po tuto dobu nelegálně pohyboval na území členských států EU a ještě v době, kdy měl zakázaný pobyt na území České republiky, se na toto území neoprávněně vrátil zpět. Městský soud tak dospěl k závěru, že s ohledem na uvedené skutečnosti se jeví uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jako neúčelné, a to z důvodu obav, že by žalobce povinnosti stanovené některým ze zvláštních opatření neplnil a že by se mohl opětovně pokusit neoprávněně pobývat na území jiných států EU. Tím byla podle městského soudu splněna i poslední podmínka podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť s ohledem na předcházející chování žalobce je zde oprávněná obava, že by svým jednáním opětovně mohl mařit rozhodnutí o svém vyhoštění. Městský soud se zabýval též otázkou, zda vydání rozhodnutí o správním vyhoštění a jeho případný výkon nepředstavuje nepřiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života. Dospěl přitom k závěru, že vydání rozhodnutí o vyhoštění není v rozporu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a nebyly zjištěny ani důvody znemožňující jeho vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Pokud jde o dobu zajištění, konstatoval městský soud, že stanovená doba nepřekračuje maximální možnou dobu zajištění, která podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců činí 180 dnů. Délka trvání zajištění je odůvodněna potřebou provést úkony nezbytné k vycestování žalobce. Postup žalovaného je tak podle městského soudu zcela v souladu se závěry vyslovenými Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 – 61, publikovaném pod č. 1850/2009 Sb. NSS, neboť žalovaný v rozhodnutí o zajištění náležitým způsobem zvážil, zda výkon správního vyhoštění je alespoň potenciálně možný.

Žalobce (stěžovatel) následně podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Stěžovatel uvedl, že kasační stížnost podává z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tj. že namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky městským soudem v předchozím řízení a nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

V kasační stížnosti však stěžovatel namítl pouze to, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatečnost odůvodnění, především logických úvah a výkladových postupů, kterými se městský soud při posuzování žaloby řídil. Odůvodnění rozsudku se omezuje na pouhé konstatování námitek stěžovatele, vyjádření žalovaného, opakování zákonných ustanovení a shrnutí skutkového stavu. Žádné jiné námitky směřující proti rozsudku městského soudu stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl.

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 13. 9. 2013, č. j. 5 As 64/2013 – 26, ustanovil stěžovateli na jeho žádost advokáta Mgr. Ing. Jana Procházku, LL.M. eur. jako zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Vzhledem k tomu, že stěžovatel v kasační stížnosti uvedl pouze jedinou zcela obecně formulovanou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, ačkoliv zároveň uváděl, že kasační stížnost podává též z důvodu

pokračování

podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., vyzval jej Nejvyšší správní soud uvedeným usnesením, aby ve lhůtě jednoho měsíce doplnil prostřednictvím ustanoveného zástupce kasační stížnost o důvody, pro které napadá rozsudek městského soudu. Stěžovatel však ve stanovené lhůtě (ani později) žádné jiné důvody kasační stížnosti nedoplnil.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Jak již bylo uvedeno, stěžovatel v daném případě uplatnil pouze námitku týkající se tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku městského soudu. Žádnou konkrétní námitku podřaditelnou pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. stěžovatel nevznesl, byť v kasační stížnosti uvedl, že ji podává také z tohoto důvodu. Za těchto okolností tak Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než posoudit důvodnost kasační stížnosti pouze z hlediska jediné, a to navíc velmi obecně formulované kasační námitky, neboť důvody uvedenými stěžovatelem v kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud vázán (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

Stěžovatel se omezil pouze na tvrzení, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, aniž by však podrobněji rozvedl, v čem je odůvodnění rozsudku nedostatečné anebo které úvahy či závěry městského soudu jsou nepřezkoumatelné. Přezkum důvodnosti takto formulované námitky tak nutně zůstává jen ve zcela obecné rovině, neboť čím je kasační námitka obecnější, tím obecněji k ní může soud přistoupit a posuzovat ji. Není úlohou Nejvyššího správního soudu, aby, vyjma důvodů, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), za stěžovatele spekulativně domýšlel argumenty či vybíral skutečnosti, které kasační stížnost podporují (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78, publikovaný pod č. 2162/2011 Sb. NSS).

Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je rozhodnutí soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pokud např. z jeho odůvodnění není vůbec zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci obsaženou v žalobě a proč soud subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupný na www.nssoud.cz). Nepřezkoumatelnost je také dána tehdy, opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu posoudit důvodnost jedné ze žalobních námitek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS), a rovněž tehdy, není-li z odůvodnění napadeného

rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci obsaženou v žalobě a proč žalobní námitky považuje za liché, mylné nebo vyvrácené. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS). Nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost je obecně takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat, co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc zásadních skutečnostech (uplatněných žalobních bodech), resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí je pak správní soud, nestanoví-li zákon jinak, vázán striktní dispoziční zásadou (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Uvedená dispoziční zásada se neuplatní v otázkách, ke kterým je správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti. Současně z rozsudku musí být patrné, jak se správní soud vypořádal se vznesenými žalobními body a k nim se vztahující zásadní žalobní argumentací. Ponechat stranou nelze ani okolnost, že odůvodnění soudního rozhodnutí v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči němu ze strany účastníků řízení. Pokud by soudní rozhodnutí vůbec neobsahovalo odůvodnění nebo by se nezabývalo žalobní námitkami, či by pomíjelo zásadní argumenty stěžovatele, bylo by takové rozhodnutí nepřezkoumatelné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 5 Aps 4/2011 – 326, publikovaný pod č. 2458/2012 Sb. NSS).

Uvedeným požadavkům na obsah odůvodnění soudního rozhodnutí městský soud v daném případě dostal a jeho rozhodnutí netrpí žádným ze zmíněných nedostatků. Z odůvodnění napadeného rozsudku plyne, že městský soud posuzoval důvodnost žaloby z hlediska stěžovatelem uplatněných žalobních bodů a dospěl přitom k závěru, že byly splněny veškeré zákonem stanovené podmínky k zajištění stěžovatele pro účely správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Důvody, které městský soud vedly k tomuto závěru, jsou z odůvodnění rozsudku seznatelné. Městský soud vylicil konkrétní skutkové okolnosti, o něž své rozhodnutí opřel, uvedl úvahy, kterými se řídil při posouzení důvodnosti žaloby, a popsal závěry, ke kterým na základě těchto úvah dospěl. Vypořádal se přitom se všemi žalobními body, jež stěžovatel v žalobě uplatnil. Městský soud tak dostatečně srozumitelným a přezkoumatelným způsobem vysvětlil důvody, které ho vedly k zamítnutí žaloby, a nelze přisvědčit stěžovateli tvzení, že by odůvodnění napadeného rozsudku obsahovalo pouze rekapitulační část a že by v něm absentovaly úvahy týkající se skutkového a právního posouzení věci.

Ze všech uvedených důvodů shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

pokračování

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, příslušelo by mu tedy právo na náhradu nákladů důvodně vynaložených v řízení o kasační stížnosti, z obsahu spisu však plyne, že mu v tomto řízení žádné náklady nevznikly.

Nejvyšší správní soud dále rozhodl o odměně za zastupování v řízení o kasační stížnosti a náhradě hotových výdajů ustanoveného advokáta, které podle § 35 odst. 8 s. ř. s. hradí stát. V daném případě ovšem advokát, Mgr. Ing. Jan Procházka, LL.M. eur., po ustanovení stěžovatelovým zástupcem neučinil v řízení žádný úkon. Z tohoto důvodu mu Nejvyšší správní soud odměnu za zastupování v řízení o kasační stížnosti ani náhradu hotových výdajů nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 20. prosince 2013

JUDr. Lenka Matyášová, Ph.D.
předsedkyně senátu